

**Міністерство освіти і науки України
Університет митної справи та фінансів**

**Рада молодих вчених
Університету митної справи та фінансів**

**«ЕКОНОМІКО-ПРАВОВІ
ТА УПРАВЛІНСЬКО-ТЕХНОЛОГІЧНІ
ВИМІРИ СЬОГОДЕННЯ:
МОЛОДІЖНИЙ ПОГЛЯД»**

**МАТЕРІАЛИ МІЖНАРОДНОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ**

08 листопада 2024 р.

Том 2

Дніпро

**Міністерство освіти і науки України
Університет митної справи та фінансів**

**Рада молодих вчених
Університету митної справи та фінансів**

**«ЕКОНОМІКО-ПРАВОВІ
ТА УПРАВЛІНСЬКО-ТЕХНОЛОГІЧНІ
ВИМІРИ СЬОГОДЕННЯ:
МОЛОДІЖНИЙ ПОГЛЯД»**

**МАТЕРІАЛИ МІЖНАРОДНОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ**

08 листопада 2024 р.

Том 2

Дніпро

відповідати принципам, які обмежують насильство. Крім того, шаріат наголошує на необхідності захищати права людей і дотримуватися гуманності у військових конфліктах, навіть коли захищається ісламська громада [4, с. 20].

Важливо зазначити, що міжнародне право і ісламське право мають певні спільні принципи, особливо стосовно захисту цивільного населення та збереження гуманності під час війни. Проте у випадку палестино-ізраїльського конфлікту сторони часто інтерпретують ці принципи у власних інтересах, що призводить до подальшого загострення протистояння [5, с. 91]. Для розв'язання цієї проблеми важливо забезпечити повагу до прав і свобод обох сторін, а також дотримання міжнародних стандартів, які забезпечують захист цивільного населення під час конфліктів.

Отже, ісламське право має потенціал для врегулювання конфліктів та мінімізації насильства, але його дотримання вимагає відповідального підходу та готовності з боку учасників конфлікту дотримуватися етичних норм. В умовах палестино-ізраїльського протистояння важливо, щоб обидві сторони прагнули до мирного врегулювання та зменшення насильства, враховуючи принципи ісламського права та міжнародних угод. Це дозволить забезпечити більш стабільне та мирне майбутнє для обох народів.

Список використаних джерел:

1. Ямпольська Л. М. Іслам і сучасний світ: Навчально-методичний посібник для студентів історичного факультету. Харків: ХНПУ імені Г. С. Сковороди, 2017. 190 с.
2. Балух В. О. Міжнародне право та збройні конфлікти: застосування норм щодо мусульманських країн. Чернівці. *ЧНУ ім. Ю. Федьковича*, 2020. 256 с.
3. Мусіяк О. О. Ісламська концепція війни і миру у сучасних умовах. *Право України*. 2021. № 5. 145 с.
4. Шаблій О. В. Релігійно-політичні конфлікти в мусульманському світі: від традиційного до сучасного. Львів. *ЛНУ імені Івана Франка*, 2019. 304 с.
5. Дяченко А. Г. Правові аспекти ведення війни за нормами ісламу. *Журнал міжнародного права та міжнародних відносин*. 2022. № 4. 275 с.

Кириченко О. А., д. ю. н., проф., завідувач кафедри права
Міжнародного класичного університету імені Пилипа Орлика

СУТНІСТЬ ДОКОРІННОГО РЕФОРМУВАННЯ ФУНКЦІЙ ІНСТИТУТУ ПРЕЗИДЕНТА ДЕРЖАВИ, ОРГАНІВ ПРОКУРАТУРИ ТА ІНШИХ АНТИДЕЛІКТНИХ ОРГАНІВ У КОНТЕКСТІ РЕАЛЬНОГО ВИЗНАННЯ І ДІЇ ПРИНЦИПУ ВЕРХОВЕНСТВА ПРАВА

Проголошення у ч. 1 ст. 8 Конституції України визнання і дії принципу верховенства права [3] робить достатньо актуальним невідкладне впровадження давно оприлюдненого [1, с. 52–64; 2, с. 192–215; та ін.] наступного варіанта докорінного реформування сутності і функцій інституту

Президента держави, органів прокуратури, публічнотири, адвокатури та інших антиделіктних органів.

Фактично в силу вимог ч. 2 ст. 3, ч. 6 ст. 55 і ч. 2 ст. 102 Конституції України [3] наша держава є власне президентською республікою. Адже тільки Президент української держави і ніякий інший суб'єкт владних повноважень в кінцевому підсумку відповідає за неухильне дотримання Основного закону та інших правових актів і правового статусу всіх співвітчизників. Для цього ч. 6 ст. 55 Конституції України і надає Президенту України в розпорядження будь-які заходи прямо не заборонені законом [3], а вимоги ч. 2 ст. 3 і ч. 2 ст. 102 Конституції України [3] покладають на даного суб'єкта владних повноважень прямо таки обов'язок з тим, щоб він негайно припиняв незаконні діяння та/чи скасовувати нелегітимні рішення та/або правові акти суб'єктів владних повноважень, і навіть остаточні, але незаконні, судові рішення [2, с. 192–193].

Вказані цілі також ніяк не можна досягти без реального докорінного перетворення повноважень органів прокуратури в Праву руку Президента держави із поверненням та оновленням власне у Конституційному кодексі України (а рівно поновити чи передбачити в Основному законі будь-якої іншої держави світу) природної функції прокуратури по здійсненню нагляду за точним, одноманітним і неухильним дотриманням законів та інших правових актів з боку будь-яких соціосуб'єктів, а як наслідок, й за найбільш ефективним, раціональним і якісним виконанням суб'єктами владних повноважень базисного конституційного обов'язку держави з пізнання, визнання, забезпечення і дотримання правового статусу всіх співвітчизників, попередження порушення даного правового статусу і в разі порушення – за максимально повним його відновленням і неухильним притягненням винних до відповідного виду, характеру і ступеня тяжкості юридичної відповідальності [2, с. 193].

У такому разі інститут президента держави та органи прокуратури мають набути статус наглядової гіпергілки державної влади за здійсненням *вказаного нагляду за точним, одноманітним і неухильним дотриманням законів та інших правових актів з боку представників всіх гілок державної влади, суб'єктів владних повноважень та всіх інших соціосуб'єктів, а як наслідок, й за найбільш ефективним, раціональним та якісним виконанням суб'єктами владних повноважень базисного конституційного обов'язку держави із пізнання, визнання, забезпечення і неухильного дотримання правового статусу всіх співвітчизників, оперативного попередження порушення їх правового статусу, максимально повним його відновленням та за неухильним притягненням винних у цих порушеннях до відповідного виду, характеру і ступеня тяжкості юридичної відповідальності* [2, с. 193–194].

Тоді доцільне докорінне реформування й судової влади в єдиний антиделіктний орган в особі Верховного суду України із вичерпним набором судових палат (конституційної, антикримінальної,

адміністративної, трудової, де-факто майново-договірної чи цивільної та де-юре майново-договірної чи господарської, що мають дублюватися на рівні обласних судів і реалізовуватися за допомогою відповідної спеціалізації суддів місцевих судів [2, с. 202].

У такому разі функцію прокуратури із процесуального керівництва слідством треба передати керівникам слідчих підрозділів **слідчотури** (об'єднаної на основі принципу єдиноначальності по всьому спектру підслідності). Функцію ж обвинувачення та іншого захисту правового статусу потерпілого треба передати заново створеному антиделіктному органу – **публічнотурі**, що теж має діяти на принципі єдиноначальності, отримувати зарплатню та інше матеріально-технічне забезпечення лише від держави та мати два підрозділи: а) обвинувачення та іншого захисту правового статусу потерпілого у всіх видах судочинства; б) іншої юридичної допомоги. Тоді докорінному реформуванню має бути піддана й адвокатура, яка теж має діяти на принципі єдиноначальності, отримувати заробітну плату й інше матеріально-технічне забезпечення лише від держави, а отримання будь-якої матеріальної та іншої вигоди від клієнта чи в його інтересах від будь-якого іншого соціосуб'єкта має розцінюватися не інакше як хабар (отримання неправомірної вигоди) чи побори із посиленою (аж до смертної кари) антикримінальною відповідальністю, а в структурі адвокатури також мають бути лише два підрозділи: а) захисту правового статусу правопорушників у всіх видах судочинства; б) іншої юридичної допомоги. На аналогічній основі мають бути реформовані ордистатура, експертнотура, виконавчотура і всі без винятку інші антиделіктні органи [2, с. 213–215].

Список використаних джерел:

1. Кириченко О. А., Тунтула О. С., Ткач Ю. Д. Інновації юриспруденції в забезпеченні журналістської галузі права та медіабезпеки: монографія. Варшава: RS Global Sp.z O.O., 2021. 98 с. URL : <https://monographs.rsglobal.pl/index.php/rsgl/catalog/view/40/37/126-1>
2. Кириченко О. А. Інноваційні основи Антикримінальної галузі права та судочинства: монографія. Київ: Видавець Назаров О. А., 2024. 2570 с.
3. Конституція України: Закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141, із змінами, згідно із законом № 27-IX від 3 вересня 2019 р., ВВР, 2019, № 38, ст. 160. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-vr>